

afr. N. de *Lacivice*. Eren, doncs, dos llocs immediats que afrontaven un amb altre: en arribar *Lazovez*, en la seva evolució fonètica, fins a *Lauvez*,¹ se superposaren i acabarien confonent-se del tot. Queden, en efecte, dos testimonis fonètics de la convergència: la forma *Albeiz* de la menció de 1081, que amb la pista (B) tota sola no s'explicaria (per la manca de -n i del diftong), que ens recorda en canvi el *Lacivice* de 995; també estaria en desacord amb la È, que escau postular en les bases ALBÈNTIO o ALBÈNNES, la è oberta de la pron. *aybéns*, que hem registrat en les dues enquestes fetes en el país.²

¹ A una base com aquesta ha de remuntar el nom *Los Aubeus* d'una pda. muntanyenca de La Fatarella (XIII, 78.8). — ² Allí mateix anoto *kréu* amb e tancada (XVIII, 24.10) i *Sardanyés Ramoneda, Cal Batllés, l'Ampurdanés*, pronunciat tots amb e tancada.

Aubenc, V. *Avenc*

Aubanya, V. *Albenya* (vol. I, 26) *Aubercuix*, V. *Albercuix* (vol. I, 27)

AUBERT

Poble aranès de la dr. de la Garona, entre Vilac i Arròs.

PRON. MOD. *aybért*, oït a quasi tots els pobles de la Vall (1924-1934 etc.).

Nom que es repeteix a diverses comarques dels Pirineus gascons: sengles llogarets del Coserans i Bigorra, agre. al te. de Moulis i al de Begole (distrs. St. Girons i Tarbe). A l'Alt Lavedà, l'estany d'*Aubert* (2141 alt.), a l'ENE. de Gedre, sota el gran Pic d'*Aubert* (3092 alt.), culminant del massís de Neuvielhe (mapa Schrader, full 1).

ETIM. La repetició mateixa del mot ja invita a creure que es tracta d'un NP; i tant aqueixa repetició com la terminació, ens induïxen a pensar en NPP corrents a l'E. Mj., amb terminació *-bert*, que revela un NP germànic (com ho són, a la V. d'Aran, *Escunyau*, (Mont)-*corbau*, *Beilan*); o, en el Pre-Pirineu gascó: *Louderwiele*, *Estarviele*, *Engolmer*, *Montgalbard*. El present semblaria ALBERHT, difós pertot (com vaig admetre en E. T. C. I, 38 n. 4); si no fos que el poble aranès apareix amb la grafia *Onerto* en un o dos dels docs. de c. 1300 o fi S. XIII, p. p. Reglà (*Lucha por Arán*, Ss. XIII-XIV). Cert que l'evolució fonètica (segons fon. gascona) d'aquí a *Aubert*, seria inexplicable si no hi feiem la lleu esmena de n en u (→ *Overto*), segons l'err. trivial de n per u. Llavors això no ens induïx a canviar essencialment el supòsit antroponímic, perquè el canvi de o- en au- en gascó és dels que es produeixen en massa (*obrir* > *aubrí*, *daurí*, OR-ARIA > *auréra* etc., veg. PVArGc, fonètica). Però així escaurà més aviat partir del NP AUDOBERHT (freqüentíssim segons Förstemann, 190), que ja en fràncic es reduïa a *Odeberti/Odbert*. De qualsevol d'aqueixos dos NPP germ. pot ser derivat *Ses Aubertones*, «lloc» dependent del te. menorquí d'Es Castell (Masc. 12F8) (pron. *sozubertónas*, XLIV, 72.5, 73.10).

Aubesa, *Aubesà*, V. *Albesa*

L'Aubileta, punta de ~, a la costa de Peníscola (XXIX, 193.17): metàt. de *La Uliveta* 'els olivars', colle. en -ETA: amb conservació mossàrab de la sorda intervocàlica. En tots els termes del Baix Maestrat he recollit, com apellatiu o genèric toponímic, la forma *Auvilà* o *Lo Vilà* amb el sentit d'*olivar*, afectada per la mateixa metàtesi.

Aubinyà (Urgellet), veg. *Albinyà* (ape. a *Albanyà*) (p. 60).

S'Aublegai, veg. *Alblegall*, vol. I, 22.

Aubric, V. *Albric* (ALBERIC) *Aucadena*, *Aucanada*, *Aucanella*, V. *Alc-* (vol. I, 28-29).

AUDE. Del nom del riu que neix en el Capcir (pron. *áyda*, en cat. sense afrancesament), n'he dit coses bàsiques en *Btr. z. Nfg.* (VIII, 1977, 196, 219, 258); del seu ètmon ATACE depenen *Atsat* (mal escrit *Axat*) i el nom del riuet *Adesig*, com explico allí pp. 220, 224, 225, 229, i ací, supra, s. v. *Arija*.

AUDENA, NL antic prop de la SdUrg., avui encara ben recordat per la *Fonteta de l'audéna*, te. de Belles-tar (xxxvii, 127.13); del NP germ. *Aldena*, que tinc documentat ja l'a. 956 (Colle. Moreau, detalls s. v. *Calce* ross.). Deu ser el NP germ. ALD-INA (arrel ALD- i sufix -INA tots dos molt fecunds: Först.); l'accent, desplaçat a la manera occitana, indica a la rogalia urgellenca que devia ser persona dependent dels de Foix, senyors de Castellbó.

L'Audeta, els erudits amics de Cullera-Sueca que m'acompanyaven en l'enquesta al Perelló, m'indicaren (1962, xxxi, 18.27) *Laydéta*, com a nom variant (antic?, mariner?) del prominent Puntal del Massalari (damunt Benifairó de Valldigna); nom que cal verificar millor abans de pendre en ferm l'etimologia que llavors se m'ocorregué (i que consigno ací per a qui li vagui de constatar-ho): *«udda* és 'conjunt d'arnesos, equip militar, arsenal de qualsevol ofici' («disposition, apprêts», i vulgarment «trousse, ensemble d'outils d'un art») (de l'arrel pan-aràbiga *«dd* 'comptar, preparar'); mot també hispanoàrab (*«udda* «instrumentum» *RMa* 435.3f., 141a); seria el plural *al-«udād* accentuat vulgarment en la a,¹ com sigui que el *«ain* aràbic sona com una a profunda per a l'oïda romànica: llavors, sentint (*al«laudet* com a prep. + un *la-* femení, n'haurien fet en cat. *L'Audeta*.

Seria un arsenal militar o mariner en aquell paratge dominant del Port de Cullera i Baix Xúquer. Per a un paratge d'aquells rodals (i més mancament documentació) seria força menys versemblant pensar en algun ètmon pre-romà (ibero-sorotàptic, vagament fundat en un grup de NPP antics: illiri *Avdáta*, hisp. *Audalea*, pannoni *Audenta* etc.: Schmoll, *Vorkelt. Idg. Hisp.* 1113, 114).

¹ Només ens consta el pl. fracte *«udad* (*RMa* 435. 3f., Belot); però sovint els moriscos introduïen un plural vulgar en -ât en els femenins; més fàcil encara ací, on podia actuar la influència del sinònim